

Arrest

nr. 242 782 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 april 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 april 2020 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B. (..)

Voorna(a)m(en): M. (..)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: 20.08.1985

Geboorteplaats: Aksaray

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd.

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiening van een bijlage 19ter op 06.06.2016, in functie van zijn Belgische partner zijnde Y. A. (..) (RR: xxxxxxxxx), met wie hij diezelfde dag – 06.06.2016 – een wettelijke samenwoning afsloot. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het administratieve dossier en het Rijksregister blijkt immers dat betrokkene en referentiepersoon sinds 12.03.2018 feitelijk gescheiden zijn, de wettelijke samenwoning werd vervolgens stopgezet op 19.03.2018. Betrokkene is heden zelfs opnieuw getrouwd met zijn voorgaande partner. Er is heden dus geen sprake meer van een familiale cel tussen betrokkene en referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene daarom beëindigd worden.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Deze brief dd. 11.10.2019 werd aan betrokkene betekend op 21.10.2019. Betrokkene heeft volgende stukken voorgelegd:

- attest huisarts dd. 15.11.2019 waaruit blijkt dat betrokkene een globaal medisch dossier bij desbetreffende arts heeft*
- huurovereenkomst dd. 25.10.2018*
- attest inburgering dd. 18.06.2018*
- attest OCMW Beringen dd. 02.12.2019 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest bij deze gemeente geen financiële steun heeft genoten*
- aflossingstabel en begeleidend schrijven van Belfius dd. 16.11.2019.*
- Printscreen van een betaling aan de Vlaamse belastingdienst via een betaal-applicatie.*
- Drie arbeidsovereenkomsten bij Esra BVBA dd. 01.07.2016, 01.09.2016 en 15.03.2018 en bijbehorende loonbrieven; aanslagbiljet persoonsbelasting dd. 07.03.2019 (IK 2017, AJ 2018) en dd. 17.09.2019 (IK 2018, AJ 2019); attest Rijksdienst jaarlijkse vakantie dd. 26.03.2018; attest aanvullend pensioen dd. 10.08.2019; aansluiting Xerius sinds 01.08.2019 als zelfstandige in hoofdberoep; attest loopbaan dd. 19.11.2019; uittreksel KBO dd. 19.11.2019: betrokkene komt hier nergens in voor.*
- Bewijs van aansluiting dd. 06.11.2019 bij LM plus ziekenfonds waaruit blijkt dat betrokkene in regel is met de verplichte ziektekostenverzekering*

De aan betrokkene betekende brief vermeld voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+ kaart". Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Betrokkene heeft op 06.06.2016 een wettelijke samenwoning afgesloten met referentiepersoon. Deze werd stopgezet op 19.03.2018. Betrokkene is bijgevolg heden geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend geweest met referentiepersoon, waarvan minstens één jaar in het Rijk. Hierdoor kan geconcludeerd worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater §4, 1°.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen zijn ook de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° voor betrokkene niet van toepassing. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 42 quater, §4, 4° omschreven, daartoe legt betrokkene eveneens geen documenten voor, noch blijkt iets in die aard uit het dossier. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde, betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Het attest van de huisarts maakt hier alvast geen melding van. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld (geweest) te zijn. Betrokkene legt enkele arbeidsovereenkomsten voor en bijbehorende loonfiches van tewerkstelling bij ESRA BVBA. Deze tewerkstelling blijkt heden beëindigd te zijn. Verder legt hij ook een aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor en een uittreksel uit het KBO van zijn vroegere werkgever. Voor zover betrokkene hiermee wenst aan te tonen dat hij mee in de zaak is gestapt, dient opgemerkt te worden dat dit heden niet kan blijken. Betrokkene zelf is immers niet op het KBO terug te vinden, noch worden stukken voorgelegd waaruit kan blijken dat hij in de statuten werd opgenomen of daadwerkelijk inkomsten genereerd op zelfstandige basis o.i.d.. De loutere aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds betekent immers niet dat betrokkene ook daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uitoefent in het Rijk. Betrokkene legde dus zoals gesteld zelf verder geen bijkomende stukken voor. Uit bijkomende gegevens in het administratieve dossier blijkt dat betrokkene sinds 20.02.2020 alvast niet meer in loondienst tewerkgesteld is. Hoe het ook moge zijn, het hebben van een job op zich is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld of een zaak kan uitbouwen. De voorgelegde aanslagbiljetten personenbelastingen en het attest van de Rijksdienst jaarlijkse vakantie dd. 26.03.2018 zijn beiden gerelateerd aan de tewerkstelling van betrokkene/het hebben van een inkomen. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 06.06.2016) of er een nieuw leven te starten. Betrokkene zou reeds op 14.12.2014 België zijn ingereisd (cfr. inlichtingenbulletin A dd. 07.06.2016), er kunnen echter geen rechten geput worden uit illegaal verblijf. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers jarenlang in zijn land van herkomst en is er opgegroeid. Dat hij nog steeds voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst, wordt bovendien ook bevestigd door het gegeven dat hij in Turkije op 16.08.2018 opnieuw met zijn eerdere Turkse vrouw in het huwelijksbootje is gestapt. Zijn vrouw en de twee gezamenlijke kinderen van betrokkene mevr. B. K. (..) wonen heden nog allemaal in Turkije.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende een inburgeringsattest, een bewijs van aansluiting bij de Liberale Mutualiteit, een attest van zijn huisarts met betrekking tot zijn globaal medisch dossier, en een huurovereenkomst voor. Het volgen van een inburgeringscursus en het hebben van een ziektekostenverzekering zijn verplicht. Het kennen van de plaatselijke cultuur en gebruiken is, net zoals het hebben van onderdak en toegang tot medische zorg, nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg tonen deze niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Verder legt betrokkene nog een aflossingstabel van een lening bij Belfius voor en een printscreen van een betaling aan de Vlaamse belastingdienst. Waar betrokkene een lening voor aanging is niet duidelijk. Het loutere aangaan van een krediet kan geen afdoende bewijs van integratie inhouden dat

het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. Dit geldt eveneens voor de voorgelegde printscreen. Wie deze betaling aan de Vlaamse Belastingdienst uitvoerde en waarvoor deze verschuldigd was, is niet duidelijk waardoor ook niet kan blijken wat betrokkene er precies mee wenst aan te tonen. Betrokkene heeft bij beide stukken geen verdere duiding gegeven. Ook de printscreen kan aldus niet als bewijs van integratie worden aangenomen.

Voor wat betrokkene's economische situatie betreft, louter het gegeven dat betrokkene geen steun ontvangt van het OCMW kan geen hinderpaal vormen bij het nemen van huidige beslissing: het is, net zoals de tewerkstelling, een positief element, echter getuigt het niet van een integratie in die zin dat betrokkene er verblijfsrecht zou moeten kunnen aan ontfen.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Het einde van de relatie wordt nergens door betrokkene betwist, hij is bovendien reeds opnieuw gehuwd met een Turkse vrouw met wie hij in het verleden ook reeds gehuwd was en twee kinderen heeft. Deze verblijven allen nog in Turkije. Er is verder nergens in het dossier sprake van gemeenschappelijke minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk.

Het is redelijk te stellen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enige middel

Schending van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; Schending van het artikel 14§1 van het Internationaal Verdrag inzake de burgerrechten en politieke rechten; Schending van de artikelen 10, 11, 149, 159 en 191 van de Belgische Grondwet; Schending van artikel 42septies, lid 2 van de wet van 15.12.1980; Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht, het principe van recht op verdediging, tegensprekelijkheid en wapengelijkheid.

Verzoeker verkreeg zijn verblijfsrecht enige tijd geleden, dit op grond van zijn wettelijke samenwoning. Het spreekt voor zich dat er voorzichtig dient te worden omgegaan met de intrekking van het verblijf. Derhalve dient rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden, en dienen deze ook zo volledig mogelijk nagegaan te worden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 25 april 2007, die ondermeer het artikel 40 wijzigde in het Vreemdelingenwetboek, blijkt dat de wetgever bij de wijziging van het genoemde artikel verwijst naar de preambule en verschillende bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG en het artikel 8 van het EVRM. Bij het nemen van een beslissing tot het beëindigen van een verblijfsrecht, dient de minister of zijn gemachtigde een afweging te maken van alle belangen die in het geding zijn, en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene.

De minister of zijn gemachtigde dient na te gaan of de betrokkene zijn verblijfsrecht niet kan behouden op basis van strikt persoonlijke gronden, aangezien de elementen die het behoud van het verblijfsrecht zouden kunnen verantwoorden, eveneens voortkomen uit het privéleven van de betrokkene.

Wanneer de betrokkene niet de mogelijkheid krijgt om op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, miskent de minister of zijn gemachtigde het artikel 8 EVRM, in samenlezing met het artikel 13 EVRM, het principe van de wapengelijkheid, het artikel 10 en 11 van de Grondwet en het artikel 14, §1 van het Verdrag inzake de personele en politieke rechten.

Teneinde op geldige wijze zijn argumenten te doen gelden, dient de betrokkene gehoord te worden alvorens er een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen wordt. Verwerende partij moet namelijk de betrokkene uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de beslissing wordt genomen om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Wanneer er namelijk een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die de belangen van de betrokkene zwaar kan aantasten en die gegrond is op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, dient de betrokken vreemdeling te worden gehoord.

Alvorens een beslissing te nemen dient het bestuur namelijk volledig ingelicht te zijn over de belangrijke gegevens die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te worden onderzocht en afgewogen.

Het Hof van Justitie stelt echter duidelijk dat het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit.

Rekening houdende met deze finaliteit van het recht om gehoord te worden, heeft verwerende partij de plicht om alle informatie te verzamelen die haar ertoe in staat stelt om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Verwerende partij moet aldus de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden over de redenen die eraan in de weg zouden kunnen staan dat het verblijfsrecht beëindigd wordt.

De bestreden beslissing stelt dat er geen spraken meer is van een gezinscel tussen betrokken. Betrokkenen waren reeds enige tijd samen vooraleer zij wettelijk gingen samenwonen.

Verzoeker onderhield dus een lange tijd een relatie met mevrouw Y. (...) ook al werd de relatie uiteindelijk beëindigd.

Doch dient er rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker reeds sinds 2014 in België verblijft en ondertussen gedurende de laatste 6 jaar zijn leven in België heeft opgebouwd.

Verzoeker is ook steeds werkzaam geweest in België, waardoor hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker werkt momenteel als werkend vennoot bij de BVBA ESRA en dit sinds augustus 2019. Voordien werkte hij eveneens voor de BVBA ESRA maar met een arbeidsovereenkomst.

Verzoeker volgde tevens ook een inburgeringscursus en Nederlandse lessen.

Verzoeker verblijft reeds verschillende jaren op het Belgische grondgebied en heeft alhier zijn centrum van belangen gevestigd, zoals omschreven in artikel 8 EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Waar verzoekende partij verwijst naar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat dit middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat de schending van concrete beginselen wordt aangevoerd.

2.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

"§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(..)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; (3)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij het verblijfsrecht verkreeg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan. Het wettelijk geregistreerd partnerschap dateert van 6 juni 2016. Verzoekende partij betwist verder niet dat zij reeds sinds 12 maart 2018 feitelijk gescheiden leeft van de Belgische onderdaan en dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet op 19 maart 2018.

Het verblijfsrecht van verzoekende partij werd erkend op grond van voormelde wettelijke samenwoning. Uit artikel 42quater van de vreemdelingenwet blijkt dat het verblijf kan beëindigd worden wanneer het geregistreerd partnerschap geen vijf jaar heeft geduurd na de erkenning van het recht op verblijf, tenzij dit geregistreerd partnerschap ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het Rijk. Verzoekende partij betoogt wel dat zij al enige tijd samen was met de Belgische referentiepersoon alvorens zij er wettelijk mee gingen samenwonen, maar zij gaat eraan voorbij dat zij pas op 6 juni 2016 een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan in functie van haar partner en dit in kader van de wettelijke samenwoning. Zij kan aldus niet ernstig betwisten dat er geen geregistreerd partnerschap is geweest gedurende minimum drie jaar.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid aan de gemachtigde het verblijfsrecht te beëindigen op drie afzonderlijke beëindigingsgronden, als 1) het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard, of als 2) het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan wordt beëindigd of als 3) er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit deze bepaling blijkt niet dat de duur van een geregistreerd partnerschap dat minder dan drie jaar heeft geduurd, zoals in casu onbetwist, toch zou kunnen worden gecumuleerd met een termijn van feitelijk samenwonen.

Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij rekening had moeten houden met het gegeven dat zij al voor 6 juni 2016 een relatie onderhield met de Belgische onderdaan.

2.5. Verzoekende partij betoogt voorts in essentie dat zij de mogelijkheid moet gekregen hebben om de elementen te doen gelden die kunnen leiden tot het behoud van het verblijfsrecht. Zij betoogt dat er rekening moet gehouden worden met het feit dat zij al sinds 2014 in België verblijft en haar leven gedurende die zes jaar hier heeft opgebouwd. Zij is tevens ook werkzaam in België en heeft een inburgeringscursus en Nederlandse lessen gevolgd. Het centrum van haar belangen bevindt zich in België.

2.6. Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht dat kadert binnen de verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken. Dit moet gerespecteerd worden door de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen, die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34, 40 HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45 en HvJ 11 december 2014, C-249/13).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De Raad wijst er daarbij op dat ook in het licht van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet voor wat betreft het socio-economisch onderzoek de gemachtigde verzoekende partij moet uitnodigen haar standpunt kenbaar te maken:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.7. In tegenstelling tot wat verzoekende partij evenwel lijkt voor te houden, blijkt uit het administratief dossier dat zij wel degelijk de kans heeft gehad haar standpunt naar voren te brengen alvorens het treffen van de bestreden beslissing nu zij daartoe bij schrijven van 11 oktober 2019 werd uitgenodigd om alle dienstige elementen en stukken voor te leggen waarvan zij het nodig vindt dat de Dienst Vreemdelingenzaken er in het kader van het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht kennis heeft teneinde haar situatie in België correct in te schatten. Verzoekende partij heeft deze uitnodiging op 21 oktober 2019 ontvangen en is hierop ingegaan door diverse documenten voor te leggen die ook in de bestreden beslissing worden besproken.

De gemachtigde heeft met andere woorden het socio-economisch onderzoek verricht op grond van de informatie waarover hij beschikte en die hem door verzoekende partij werden overgemaakt. Verzoekende partij kan dan ook niet op dienstige wijze aanvoeren dat zij niet werd gehoord of dat de gemachtigde met enig nuttig aan hem voorgelegd element geen rekening heeft gehouden.

2.8. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar haar tewerkstelling blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de elementen inzake de tewerkstelling van verzoekende partij in overweging heeft genomen en hieromtrent het volgende heeft vastgesteld: *“Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld (geweest) te zijn. Betrokkene legt enkele arbeidsovereenkomsten voor en bijbehorende loonfiches van tewerkstelling bij ESRA BVBA. Deze tewerkstelling blijkt heden beëindigd te zijn. Verder legt hij ook een aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor en een uittreksel uit het KBO van zijn vroegere werkgever. Voor zover betrokkene hiermee wenst aan te tonen dat hij mee in de zaak is gestapt, dient opgemerkt te worden dat dit heden niet kan blijken. Betrokkene zelf is immers niet op het KBO terug te vinden, noch worden stukken voorgelegd waaruit kan blijken dat hij in de statuten werd opgenomen of daadwerkelijk inkomsten genereerd op zelfstandige basis o.i.d.. De loutere aansluiting bij*

een sociaal verzekeringsfonds betekent immers niet dat betrokkene ook daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uitoefent in het Rijk. Betrokkene legde dus zoals gesteld zelf verder geen bijkomende stukken voor. Uit bijkomende gegevens in het administratieve dossier blijkt dat betrokkene sinds 20.02.2020 alvast niet meer in loondienst tewerkgesteld is. Hoe het ook moge zijn, het hebben van een job op zich is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld of een zaak kan uitbouwen. De voorgelegde aanslagbiljetten personenbelastingen en het attest van de Rijksdienst jaarlijkse vakantie dd. 26.03.2018 zijn beiden gerelateerd aan de tewerkstelling van betrokkene/het hebben van een inkomen. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 06.06.2016) of er een nieuw leven te starten." Door louter opnieuw te verwijzen naar haar tewerkstelling, toont verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze beslist heeft dat verzoekende partij op economisch actieve leeftijd is en de opgedane werkervaringen en de wil om te werken kan aanwenden in het herkomstland om aldaar aan de slag te gaan. Het loutere feit dat verzoekende partij al sinds 2014 in België zou verblijven doet daaraan geen afbreuk. Verzoekende partij is een gezonde jonge man van afgerond 35 jaar oud en heeft aldus 29 jaar in het herkomstland doorgebracht, in verhouding tot slechts zes jaar in België. Het is bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat het loutere feit dat verzoekende partij in België tewerkgesteld was of is, geen hinderpaal vormt inzake de beëindiging van haar verblijfsrecht nu van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij ook in het herkomstland aan de slag kan.

Ook met het voorgelegde inburgeringsattest heeft de verwerende partij rekening gehouden en overwogen dat het volgen van een inburgeringscursus verplicht is en het kennen van de plaatselijke cultuur en gebruiken noodzakelijk is om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven maar dit toont niet aan dat verzoekende partij op een bijzondere manier geïntegreerd is in België of grote moeite heeft gedaan om geïntegreerd te geraken derwijze dat dit een beëindiging van haar verblijfsrecht in de weg zou staan.

Door louter opnieuw te verwijzen naar het gevolgd hebben van een inburgeringscursus toont de verzoekende partij de kennelijke onredelijkheid van deze beoordeling niet aan.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij ook Nederlandse taallessen heeft gevolgd, blijkt niet uit het administratief dossier dat zij daarvan enig bewijs heeft bijgebracht. De verwerende partij kon hier dan ook geen rekening mee houden. Bovendien doet dit geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dermate in België geïntegreerd te zijn dat een terugkeer naar het herkomstland disproportioneel zou zijn. Nogmaals benadrukt de Raad dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht waar ze is opgegroeid en waar ze trouwens ook opnieuw een gezinsleven heeft. Verzoekende partij heeft duidelijk nog voldoende verbondenheid met haar herkomstland zodat een beëindiging van haar verblijfsrecht geenszins kennelijk onredelijk is.

Tot slot stelt verzoekende partij nog dat zij al enige tijd op het grondgebied is en dat het centrum van haar belangen hier is gevestigd, zoals omschreven door artikel 8 van het EVRM. Ook met de duur van het verblijf op het grondgebied heeft de gemachtigde echter op redelijke wijze rekening gehouden door erop te wijzen dat die duur in België relatief kort is en het bijgevolg redelijk is aan te nemen dat zij nog voldoende banden heeft met haar land van oorsprong, getuige daarvan ook het feit dat verzoekende partij op 16 augustus 2018 opnieuw is gehuwd met haar eerdere Turkse vrouw en deze vrouw en hun twee gemeenschappelijke kinderen nog steeds in Turkije wonen. De gemachtigde kon dan ook op redelijke wijze concluderen dat gelet op al deze elementen er niet kan worden vastgesteld dat er tegenindicaties zijn wat betreft een terugkeer naar het herkomstland en het verblijfsrecht aldus beëindigd kan worden.

2.9. Verzoekende partij geeft met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In casu toont verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. In de mate dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wordt deze schending dan ook niet aangetoond. Evenmin wordt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

2.10. Verzoekende partij legt voorts niet concreet uit op welke manier de bestreden beslissing de artikelen 149, 159 en 191 van de Grondwet schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is. Tegelijk kan verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending aanvoeren van artikel 42septies, lid 2 van de vreemdelingenwet nu deze bepaling werd opgeheven bij wet van 24 februari 2017 (B.S. 19 april 2017) met ingang van 29 april 2017. Op het ogenblik van de bestreden beslissing bestond het artikel 42septies van de vreemdelingenwet niet langer. Ook dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Verzoekende partij wijst erop dat bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van een verblijfsrecht, de gemachtigde een afweging moet maken van alle belangen die in het geding zijn en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene. Zij meent dat nu zij niet de mogelijkheid heeft gekregen om op concrete en efficiënte manier, de elementen te doen gelden die kunnen leiden tot het behoud van het verblijfsrecht, de gemachtigde artikel 8 van het EVRM, in samenlezing met artikel 13 van het EVRM, het principe van de wapengelijkheid, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 14, § 1 van het Verdrag inzake de burgerlijke en politieke rechten heeft miskend.

Artikel 14, § 1 van het BUPO-verdrag bepaalt als volgt:

“1. Allen zijn gelijk voor de rechter en de rechterlijke instanties. Bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung, of het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen in een rechtsgeding, heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling door een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige bij de wet ingestelde rechterlijke instantie. De terechtzitting kan geheel of ten dele met gesloten deuren plaatsvinden, hetzij in het belang van de goede zeden, de openbare orde of de nationale veiligheid in een democratische samenleving, hetzij wanneer het belang van het privé leven van de partijen bij het proces dit vereist, hetzij voorzover de rechter dit strikt noodzakelijk acht op grond van de overweging, dat een openbare behandeling het belang van de rechtspraak zou schaden; evenwel zal elk vonnis dat wordt gewezen in een strafrechtelijk of burgerrechtelijk geding openbaar zijn, tenzij het belang van jeugdige personen zich daartegen verzet of het proces echtelijke twisten of de voogdij over kinderen betreft.”

De Raad ziet niet in hoe het betoog van verzoekende partij over de vereiste belangenafweging kan gekoppeld worden aan het bepaalde in artikel 14, § 1 van het BUPO-verdrag. Deze bepaling heeft betrekking op het recht op een eerlijk proces in een strafrechtelijk of burgerrechtelijk geding dat niet aan de orde is.

Het betoog van verzoekende partij heeft ook geen uitstaans met het recht op een effectief rechtsmiddel zoals beschermd door artikel 13 van het EVRM of het principe van de wapengelijkheid. Evenmin is het betoog een toelichting hoe de bestreden beslissing het recht op een gelijke behandeling of het recht niet gediscrimineerd te worden, zoals gegarandeerd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, schendt.

2.11. Waar verzoekende partij wel dienstig verwijst naar artikel 8 van het EVRM en aanstipt dat een afweging moet gemaakt worden bij de beëindiging van een verblijfsrecht van alle belangen die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van betrokkene en de gemachtigde moet nagaan of verzoekende partij haar verblijfsrecht niet kan behouden op basis van strikt persoonlijke gronden die verband houden met haar privéleven, kan zij gevolgd worden. Echter, deze vereiste zit reeds vervat in de verplichting die de gemachtigde heeft om op grond van artikel 42quater, § 1, alinea 4 van de vreemdelingenwet rekening te houden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de bindingen met het land van oorsprong. Zoals supra toegelicht is dit in casu wel degelijk op correcte wijze gebeurd en heeft de gemachtigde dienaangaande ook uitgebreid over de persoonlijke belangen gemotiveerd in het licht van

de stukken die verzoekende partij heeft voorgelegd. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER